Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори разширен състав)

13 декември 2017 година*

„Икономическа и парична политика — Пруденциален надзор над кредитните институции — Член 4, параграф 3 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 — Пруденциален надзор на консолидирана основа — Поднадзорна група — Институции, дълготрайно свързани с централен орган — Член 2, параграф 21, буква в) от Регламент (ЕС) № 468/2014 — Член 10 от Регламент (ЕС) № 575/2013 — Капиталови изисквания — Член 16, параграф 1, буква в) и параграф 2, буква а) от Регламент № 1024/2013“

По дело T-712/15

Crédit mutuel Arkéa, установено в Relecq Kerhuon (Франция), за което се явяват H. Savoie и P. Mele, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска централна банка (ЕЦБ), за която се явяват K. Lackhoff, R. Bax и C. Olivier, в качеството на представители, подпомагани от D. Martin, M. Pittie и M. Françon, адвокати,

ответник,

подпомагана от

Европейска комисия, за която се явяват V. Di Bucci и K.–P. Wojcik, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Решение ECB/SSM/2015 — 9695000CG 7B84NLR5984/28 на ЕЦБ от 5 октомври 2015 година за определяне на пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel,

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав),

състоящ се от: M. Prek (докладчик), председател, E. Buttigieg, F. Schalin, B. Berke и M. J. Costeira, съдии,

секретар: S. Spyropoulos, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 6 юни 2017 г.,

* Език на производството: френски.

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелства, предхождащи спора

1 Crédit mutuel е нецентрализирана банкова група, която се състои от мрежа от местни каси със статут на кооперации. Всяка местна каса на Crédit mutuel е длъжна да се присъедини към регионална федерация, а всяка федерация е длъжна да се присъедини към Confédération nationale du Crédit mutuel (Национална конфедерация на Crédit mutuel, CNCM), която е централен орган на мрежата по смисъла на членове L.511-30 и L.511-31 от френския Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс, наричан по-нататък „CMF“). На национално равнище Crédit mutuel включва освен това и Caisse centrale du Crédit mutuel (Централна каса на Crédit mutuel, CCCM), която е акционерна кредитна кооперация с променлив капитал, лицензирана е като кредитна институция и е притежавана от членовете на мрежата.

2 Жалбоподателят Crédit mutuel Arkéa е кооперативно кредитно акционерно дружество с променлив капитал, лицензирано като кредитна институция. То е създадено през 2002 г. чрез преобразуване на няколко регионални взаимоспомагателни федерации. Други федерации са се преобразували в CM11–CIC, а някои са останали независими.

3 С писмо от 19 септември 2014 г. жалбоподателят представя на Европейската централна банка (ЕЦБ) своя анализ относно невъзможността да бъде подложен на пруденциален надзор от страна на ЕЦБ чрез CNCM. С писмо от 10 ноември 2014 г. ЕЦБ съобщава, че сезира компетентните френски органи с този въпрос.

4 На 19 декември 2014 г. ЕЦБ изпраща на CNCM проекторешение, в което се определят пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel, иска от нея да изпрати този проект на субектите от групата и определя срок, в който те да представят становища. На 16 януари 2015 г. жалбоподателят представя становището си на ЕЦБ. На 30 януари 2015 г. CNCM изразява позиция по представеното от жалбоподателя становище.

5 На 19 февруари 2015 г. ЕЦБ изпраща на CNCM коригиран проект за решение за определяне на пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel и съставящите я субекти, иска от нея да направи необходимото коригираният проект да им бъде изпратен и определя срок, в който те да представят становища. На 27 март 2015 г. жалбоподателят представя становище.

6 На 17 юни 2015 г. ЕЦБ приема решение за определяне на пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel, в което подчертава, че тя е органът за пруденциален надзор на консолидирана основа над CNCM и че тя е компетентният орган за надзор над субектите, изброени в това решение, сред които е жалбоподателят (съображение 1). В член 2, параграф 1 от това решение се посочва по-конкретно, че CNCM носи отговорност групата Crédit mutuel да отговаря непрекъснато на изискванията, посочени в приложение I. От член 2, параграф 3 от посоченото решение следва, че жалбоподателят трябва постоянно да отговаря на изискванията, уточнени в приложение II–2, по силата на които му е наложено съотношение на собствения капитал от първи ред (наричани по-нататък „собствен капитал CET 1“) от 11 %.

7 На 17 юли 2015 г. жалбоподателят иска преглед на това решение на основание член 24 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63, наричан

по-нататък „основният регламент“), във връзка с член 7 от Решение 2014/360/ЕС на ЕЦБ от 14 април 2014 година относно създаването на Административен съвет за преглед и установяването на оперативните му правила (ОВ L 175, 2014 г., стр. 47). На 31 август 2015 г. е проведено заседание на Административния съвет за преглед (наричан по-нататък „Съветът за преглед“).

8 На 14 септември 2015 г. Съветът за преглед излиза със становище за законосъобразност на решението на ЕЦБ. В него той подчертава по същество, че изтъкнатите от жалбоподателя доводи срещу решението от 17 юни 2015 г. могат да бъдат групирани в три категории в зависимост от това дали той обжалва въвеждането на пруденциален надзор над групата Crédit mutuel на консолидирана основа чрез CNCM, тъй като тя не е кредитна институция (първо твърдение за нарушение), дали твърди, че не съществува „група Crédit mutuel“ (второ твърдение за нарушение), или оспорва решението на ЕЦБ да увеличи изискваното съотношение на собствения капитал CET 1 от 8 % на 11 % (трето твърдение за нарушение).

9 Що се отнася до първото твърдение за нарушение, Съветът за преглед първо припомня, че с решение от 1 септември 2014 г. ЕЦБ е приела, че групата Crédit mutuel е значима поднадзорна група, и по този повод посочва, че жалбоподателят е субект, член на тази група, и че CNCM е на най-високото равнище на консолидация. Второ, той изтъква, че понятието „централен орган“, съдържащо се в член 2, параграф 21, буква в) от Регламент (ЕС) № 468/2014 на ЕЦБ от 16 април 2014 година за създаване на рамката за сътрудничество в единния надзорен механизъм между Европейската централна банка и националните компетентни органи и с определените на национално равнище органи (Рамков регламент за ЕНМ) (ОВ L 141, 2014 г., стр. 1, наричан по-нататък „Рамковият регламент за ЕНМ“) и в член 10 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1 и поправки в ОВ L 208, 2013 г., стр. 68 и ОВ L 321, 2013 г., стр. 6), няма определение в правото на Европейския съюз и че няма изискване посоченият централен орган да бъде кредитна институция, като в подкрепа на това тълкуване се позовава на Насоките на Комитета на европейските банкови надзорници (КЕБН) от 18 ноември 2010 г. (наричани по-нататък „Насоките на КЕБН“), както и на член 4, параграф 1, буква ж) от основния регламент. Трето, Съветът за преглед изтъква, че не е необходимо ЕЦБ да разполага с пълния набор от надзорни или санкционни правомощия по отношение на предприятието майка на дадена група, за да упражни пруденциален надзор на консолидирана основа. Четвърто, той припомня, че преди прехвърлянето на тази компетентност към ЕЦБ групата Crédit mutuel е била обект на пруденциален надзор на консолидирана основа от страна на френския компетентен орган, а именно Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (Орган за пруденциален надзор и оздравяване, ACPR) чрез CNCM.

10 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, Съветът за преглед достига до извода, че групата Crédit mutuel отговаря на условията по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013, към който препраща член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ. Първо, Съветът за преглед приема, че това, че CNCM има качеството на асоциация, не е пречка за наличието на солидарност със свързаните институции. Второ, той посочва, че отчетите на групата Crédit mutuel в нейната цялост са съставени на консолидирана основа. Трето, той приема, че ЕЦБ основателно е преценила, че CNCM има право да дава инструкции на ръководствата на свързаните институции.

11 Що се отнася до третото твърдение за нарушение, Съветът за преглед счита, че преценката на ЕЦБ относно равнището на изискванията за собствен капитал CET 1 на жалбоподателя не е опорочена от явна грешка в преценката и не е непропорционална. В това отношение той подчертава съществуващите разногласия между жалбоподателя и CNCM, доколкото те разкриват управленски проблеми, които биха могли да създадат допълнителни рискове.

12 На 5 октомври 2015 г. ЕЦБ приема Решение ECB/SSM/2015 — 9695000CG 7B84NLR5984/28 за определяне на пруденциалните изисквания, приложими към групата Crédit mutuel (наричано по-нататък „обжалваното решение“), което на основание член 24, параграф 7 от основния регламент отменя и заменя решението от 17 юни 2015 г., макар да е с идентично съдържание. Самото обжалвано решение е отменено с Решение ECB/SSM/2015 — 9695000CG 7B84NLR5984/40 на ЕЦБ от 4 декември 2015 г. в частта му, с която се определят нови пруденциални изисквания, приложими към групата Crédit mutuel и съставящите я субекти.

13 На 3 февруари 2016 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на решението от 4 декември 2015 г.

II. Производство и искания на страните

14 На 3 декември 2015 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

15 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 21 март 2016 г., Европейската комисия иска да встъпи в производството в подкрепа на исканията на ЕЦБ.

16 С решение от 20 април 2016 г. председателят на четвърти състав на Общия съд допуска встъпването на Комисията в подкрепа на исканията на ЕЦБ.

17 Комисията представя писменото си становище при встъпване на 1 юни 2016 г.

18 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен във втори състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.

19 На 3 април 2017 г., в рамките на процесуално-организационни действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник на Общия съд, от ЕЦБ е поискано да представи определени документи. ЕЦБ изпълнява това искане в определения срок.

20 По предложение на втори състав Общият съд взема решение на основание член 28 от Процедурния правилник на Общия съд да преразпредели делото на разширен състав.

21 По предложение на съдията докладчик Общият съд (втори разширен състав) решава да открие устната фаза на производството.

22 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 6 юни 2017 г. В края на съдебното заседание Общият съд решава да не приключва устната фаза на производството и иска от ЕЦБ да отговори писмено на въпрос, което е вписано в протокола от заседанието. ЕЦБ изпълнява това искане в определения срок.

23 Устната фаза на производството е приключена на 10 юли 2017 г.

24 Жалбоподателят моли Общия съд да отмени обжалваното решение.

25 ЕЦБ и Комисията молят Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

A. По допустимостта на жалбата

26 Без формално да повдига възражение за недопустимост на основание член 130 от Процедурния правилник, ЕЦБ оспорва допустимостта на жалбата. В това отношение ЕЦБ отбелязва, първо, че пълномощното за подаване на настоящата жалба е издадено от председателя на управителния съвет на жалбоподателя, който няма представителна власт съгласно френското право, второ, тя твърди, че жалбоподателят не е процесуално легитимиран да подаде жалба срещу решението, с изключение на член 2, параграф 3 и приложение II-2, и трето, тя отрича наличието на правен интерес у жалбоподателя.

27 Жалбоподателят моли повдигнатото от ЕЦБ възражение за недопустимост да бъде отхвърлено.

1. Относно редовността на упълномощаването на процесуалните представители на жалбоподателя

28 ЕЦБ отбелязва, че първоначално пълномощното на процесуалните представители на жалбоподателя е издадено от председателя на неговия управителен съвет, макар от решенията на френските съдилища във връзка с тълкуването на членове L.225-51-1 и L.225-56 от френския Code de commerce (Търговски кодекс) да следва, че председателят на управителния съвет на акционерно дружество няма правомощията да го представлява по закон, тъй като с такова правомощие разполага единствено генералният директор, освен ако не е налице съвместяване на тези функции.

29 Съгласно член 51, параграф 3 от Процедурния правилник адвокатите, представляващи страна, която е частноправно юридическо лице, са длъжни да представят в секретариата пълномощно от това лице. От друга страна, на основание член 51, параграф 4 от този правилник, ако пълномощно не бъде представено, секретарят определя на съответната страна разумен срок за представянето му.

30 Член 51, параграф 4 от Процедурния правилник следва да се тълкува в смисъл, че липсата на упълномощаване към момента на подаване на жалбата може да бъде отстранена с последващото представяне на всякакъв документ, който потвърждава наличието на това упълномощаване (вж. по аналогия решение от 4 февруари 2015 г., KSR/СХВП — Lampenwelt (Moon), T-374/13, EU:T:2015:69, т. 12 и 13; относно Процедурния правилник на Съда вж. още решение от 19 юни 2014 г., Commune de Millau и SEMEA/Комисия, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, т. 33 и 34).

31 В случая, след направено искане в този смисъл, адвокатите на жалбоподателя представят на Общия съд документ, издаден от надлежно представляващото го лице, а именно неговия генерален директор, в който се потвърждава неговото намерение за обжалване.

32 Ето защо жалбата не може да се счита за недопустима поради нередовност на упълномощаването.

2. Относно процесуалната легитимация на жалбоподателя да обжалва член 2, параграф 1 и приложение I от обжалваното решение

33 По същество ЕЦБ твърди, че жалбоподателят е процесуално легитимиран да обжалва само засягащата го част от обжалваното решение, а именно член 2, параграф 3 и приложение II-2.

34 Уместно е да се отбележи, че макар и съставено под формата на решение, обжалваното решение следва да се разглежда като съвкупност от индивидуални решения (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, EU:C:2002:582, т. 100), които налагат пруденциални изисквания към всеки от субектите, изброени в член 2 от него. В това отношение следва да се посочи, че макар съгласно член 6 от обжалваното решение адресат на това решение да е CNCM, на основание член 3, параграф 1 от това решение CNCM е длъжна да уведоми управителния орган на всеки от субектите, изброени в член 2, за съдържанието на обжалваното решение и съответното приложение, а на основание член 3, параграф 2 от обжалваното решение, да съобщи на ЕЦБ датите, на които ги е уведомил.

35 Що се отнася до член 2, параграф 1 от обжалваното решение, доколкото в него се уточнява, че „[CNCM] следи непрекъснато за изпълнението на уточнените в приложение I изисквания от страна на групата Crédit mutuel“, от това следва да се направи изводът, че единствено CNCM е негов адресат по смисъла на член 263 ДФЕС.

36 Ето защо жалбоподателят има процесуална легитимация да обжалва член 2, параграф 1 от обжалваното решение и приложение I, към което той препраща, само при условие че е пряко и лично засегнат от този аспект на обжалваното решение и че обжалваното решение е подзаконов акт, който не включва мерки за изпълнение (вж. в този смисъл решение от 26 септември 2014 г., Royal Scandinavian Casino Århus/Комисия, T-615/11, непубликувано, EU:T:2014:838, т. 25 и цитираната съдебна практика).

37 Доколкото от съображение 1 от обжалваното решение и от членове 2 и 3 от него следва, че ЕЦБ счита жалбоподателя за субект, който е част от групата Crédit mutuel, по отношение на която ЕЦБ е взела решение да упражнява пруденциален надзор на консолидирана основа чрез CNCM, той трябва да бъде считан за пряко и лично засегнат от член 2, параграф 1 от обжалваното решение и от приложение I, към което този член препраща, доколкото те обявяват CNCM в отношенията с ЕЦБ за отговорния за пруденциалния надзор над него субект.

38 От това недвусмислено следва, че жалбоподателят има правен интерес да обжалва не само член 2, параграф 3 и приложение II-2 от обжалваното решение, но и член 2, параграф 1 и приложение I от него.

3. Относно правния интерес на жалбоподателя да оспорва обжалваното решение

39 За да отрече наличието на правен интерес на жалбоподателя, ЕЦБ най-напред отбелязва, че действието на обжалваното решение е прекратено по право на 4 декември 2015 г., на която дата е прието ново решение, след това, че жалбоподателят има съотношение на собствения капитал CET 1, по-високо от наложеното му с обжалваното решение, и накрая, че жалбоподателят никога не е възразявал срещу пруденциалния надзор на консолидирана основа над групата Crédit mutuel от страна на ACPR.

40 Уместно е да се отбележи, че съгласно постоянната съдебна практика правен интерес от обжалване на даден акт съществува единствено ако отмяната му сама по себе си може да има правни последици (вж. в този смисъл решения от 24 юни 1986 г., AKZO Chemie/Комисия, 53/85, EU:C:1986:256, т. 21 и от 25 март 1999 г., Gencor/Комисия, T-102/96, EU:T:1999:65, т. 40).

41 Следва да се отбележи, че отмяната на обжалваното решение с решението от 4 декември 2015 г. не лишава жалбоподателя от правен интерес да го обжалва.

42 Всъщност отмяната на акт на дадена институция не означава признаване на неговата незаконосъобразност и има действие ex nunc за разлика от решението за отмяна на акт, по силата на което отменените акт се заличава с обратна сила от правния ред и се счита, че той никога не е съществувал (решения от 12 декември 2006 г., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, EU:T:2006:384, т. 35, от 23 октомври 2008 г., People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-256/07, EU:T:2008:461, т. 48 и от 30 септември 2009 г., Sison/Съвет, T-341/07, EU:T:2009:372, т. 47 и 48).

43 Освен това жалбоподателят продължава да има правен интерес да обжалва решението, за да предотврати възможността то отново да породи последици при евентуална отмяна на решението, с което е отменено. Всъщност, ако решението от 4 декември 2015 г. бъде отменено, страните отново ще се окажат в съществуващото преди влизането му в сила положение (вж. в този смисъл решение от 31 март 1971 г., Комисия/Съвет, 22/70, EU:C:1971:32, т. 60), което отново ще бъде уреждано от обжалваното решение. От това следва също така, че жалбоподателят има правен интерес да иска отмяна на обжалваното решение, с което ЕЦБ определя минималните изисквания за собствен капитал CET 1 към него, независимо от това какво е било равнището на собствения му капитал, докато е било в сила обжалваното решение.

44 Накрая, доколкото член 2, параграф 1 и приложение I от обжалваното решение предполагат принадлежност на жалбоподателя към групата Crédit mutuel и надзор над него чрез CNCM, макар че според него той трябва да попада пряко под пруденциалния надзор на ЕЦБ, за него е налице правен интерес да оспорва този аспект от обжалваното решение, независимо от отношението му към провеждания от ACPR пруденциален надзор.

45 Предвид гореизложеното възраженията на ЕЦБ за недопустимост следва да бъдат отхвърлени.

Б. По същество

46 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага доводи, които могат да бъдат разделени на три основания.

47 Макар да се отнасят общо към обжалваното решение, доводите, съдържащи се в първите две основания, в действителност се отнасят единствено до законосъобразността на член 2, параграф 1 и на приложение I от това решение, с които ЕЦБ организира пруденциален надзор на консолидирана основа над групата Crédit mutuel чрез CNCM. С първото основание жалбоподателят изтъква по същество, че този аспект от обжалваното решение е незаконосъобразен, тъй като CNCM не е кредитна институция и съответно не би могла да бъде обект на пруденциален надзор от страна на ЕЦБ. С второто основание той твърди, че ЕЦБ погрешно е приела наличието на „група“ за целите на пруденциалния надзор.

48 С третото основание жалбоподателят оспорва по същество определянето на собствения му капитал CET 1 на 11 % поради налагането на капиталови изисквания, надхвърлящи минималните законови изисквания на основание член 16, параграф 1, буква в) и параграф 2, буква а) от основния регламент. Макар да е насочено срещу обжалваното решение като цяло, следва да се отбележи, че в действителност това основание засяга единствено законосъобразността на член 2, параграф 3 и на приложение II-2 от обжалваното решение, които се отнасят до пруденциалните изисквания, наложени на жалбоподателя.

1. По първото и второто основание, отнасящи се до законосъобразността на член 2, параграф 1 и на приложение I от обжалваното решение

49 От съображение 1 от обжалваното решение и от член 2, параграф 1 от обжалваното решение следва, че ЕЦБ организира пруденциален надзор на консолидирана основа над групата Crédit mutuel чрез CNCM, като задължава последната да следи за непрекъснатото изпълнение на изискванията, определени в приложение I към посоченото решение, от страна на посочената група.

50 Най-напред е необходимо да се отхвърли твърдението на ЕЦБ за несъстоятелност на тези две основания, с оглед на това, че жалбоподателят бил съгласен, че представлява значим субект по смисъла на член 6, параграф 4 от основния регламент, поради което подлежи на пряк пруденциален надзор от страна на ЕЦБ. Всъщност с първите две основания жалбоподателят оспорва условията за упражняване на този пруденциален надзор, а именно че този надзор се извършва спрямо него чрез CNCM, тъй като той бил съставна част на групата Crédit mutuel.

51 Освен това е необходимо да се отбележи, че макар мотивите, поради които ЕЦБ решава да организира пруденциален надзор на консолидирана основа над групата Crédit mutuel чрез CNCM, да не са изрично изложени в обжалваното решение, Съветът за преглед е направил изложение на мотивите по този въпрос, което е възпроизведено по-горе в точки 8—10. Доколкото в обжалваното решение ЕЦБ се е произнесла в смисъла на становището на Съвета за преглед, което е част от контекста на обжалваното решение, следва да се приеме, че ЕЦБ е възприела мотивите на посоченото становище и че основателността на обжалваното решение може да се преценява от гледна точка на посочените мотиви (вж. в този смисъл решение от 16 май 2017 г., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ЕЦБ, T-122/15, обжалвано, EU:T:2017:337, т. 125—127).

52 В рамките на първите две основания жалбоподателят оспорва възприетото от ЕЦБ тълкуване на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ, както и на предвидените в член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013 условия, към които препраща първата разпоредба.

53 Съгласно член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ „поднадзорна група“ означава по-конкретно „поднадзорни лица, всяко от които с главно управление в същата участваща държава членка, при условие че те са дълготрайно свързани с централен орган, който извършва надзор над тях, съгласно условията, посочени в член 10 от Регламент […] № 575/2013, и който е установен в същата участваща държава членка“.

54 Член 10 от Регламент № 575/2013, който е озаглавен „Освобождаване за кредитни институции, които са дълготрайно свързани с централен орган“, гласи:

„1. Компетентните органи могат, в съответствие с националното си законодателство, да освободят частично или изцяло от изискванията, определени от втора част до осма част, една или повече кредитни институции, разположени в същата държава членка и дълготрайно свързани с централен орган, който извършва надзор над тях и е установен в същата държава членка, ако са изпълнени следните условия:

а) задълженията на централния орган и свързаните институции са солидарни и някои от задълженията на свързаните институции са напълно гарантирани от централния орган;

б) платежоспособността и ликвидността на централния орган и на всички свързани институции се наблюдават като едно цяло въз основа на консолидираните отчети на въпросните институции;

в) ръководството на централния орган има право да дава инструкции на ръководствата на свързаните институции“.

55 Съгласно постоянната съдебна практика при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза следва да се взема предвид не само нейният текст, но и нейният контекст и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. в този смисъл решение от 7 юни 2005 г., VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 41 и цитираната съдебна практика).

56 При обстоятелствата в случая, преди да бъдат разгледани първите две повдигнати от жалбоподателя основания, е уместно да се извърши телеологично тълкуване и контекстуално тълкуване на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ.

а) За телеологичното и контекстуалното тълкуване на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ

57 Що се отнася, първо, до телеологичното тълкуване на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ, е уместно да се отбележи, че съгласно съображение 9 от този регламент той има за цел да доразвие и да определи процедурите за сътрудничество, установени с основния регламент между ЕЦБ и националните компетентни органи в рамките на единния надзорен механизъм (наричан по-нататък „ЕНМ“), както и с определените на национално равнище органи. Следователно при телеологичното тълкуване на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ е уместно да бъдат взети предвид и целите на основния регламент.

58 В това отношение следва да се отбележи, че пруденциалният надзор над групи от кредитни институции на консолидирана основа отговаря основно на две цели.

59 Първата цел е да се позволи на ЕЦБ да идентифицира рисковете, които биха могли да засегнат дадена кредитна институция и които не произтичат от самата нея, а от групата, към която тя принадлежи.

60 Така в съображение 26 от основния регламент е уточнено:

„Рисковете за сигурността и стабилността на дадена кредитна институция могат да се появяват както на равнище отделна кредитна институция, така и на равнище банкова група или финансов конгломерат. Важно е да се предприемат конкретни надзорни мерки, с които тези рискове да бъдат смекчени, за да се гарантира сигурността и стабилността на кредитните институции. В допълнение към надзора над отделни кредитни институции задачите на ЕЦБ следва да включват надзор на консолидирана основа […]“.

61 Втората цел на пруденциалния надзор над групите кредитни институции на консолидирана основа се състои в избягване на раздробяването на пруденциалния надзор над лицата, от които са съставени тези групи, между различни надзорни органи.

62 Това се проявява по-конкретно, първо, в обстоятелството, че съгласно съображение 38 и член 6, параграф 4 от основния регламент преценката за значимост на дадена кредитна институция, от която зависи дали някои задачи на пруденциалния надзор ще бъдат проведени само от ЕЦБ или децентрализирано в рамките на ЕНМ (вж. в този смисъл решение от 16 май 2017 г., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ЕЦБ, T-122/15, обжалвано, EU:T:2017:337, т. 63), се извършва на най-високото равнище на консолидация в участващите държави членки. Тази цел е възпроизведена и в член 40, параграф 1 и параграф 2, буква а) от Рамковия регламент за ЕНМ по отношение на поднадзорните групи.

63 Второ, тази цел се проявява също и в член 40, параграф 2 от Рамковия регламент за ЕНМ, от който се установява, че ако едно лице, което съставлява част от група, е поднадзорно на ЕЦБ, защото отговаря на критерия за пряка публична финансова помощ или защото е една от трите най-значими кредитни институции в участващата държава членка, този надзор би трябвало да обхване цялата група.

64 От гореизложеното следва, че за да бъдат изпълнени целите на основния регламент, член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ и условията, предвидени в член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013, към които той препраща, трябва да бъдат тълкувани с оглед на намерението на законодателя да позволи на ЕЦБ да придобие обща представа за всички рискове, които биха могли да засегнат дадена кредитна институция, както и да се избегне раздробяването на пруденциалния надзор между ЕЦБ и националните органи.

65 Що се отнася до присъщата на член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013 цел, е уместно да се отбележи, че този регламент се отнася до пруденциалните изисквания за кредитните институции. В тази рамка преследваната от член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013 цел се установява ясно от неговия текст. Тя се изразява в предоставената на компетентния орган възможност да освободи изцяло или частично от прилагането на някои от изискванията по Регламента една или повече кредитни институции, намиращи се в същата държава членка и дълготрайно свързани с централен орган, който извършва надзор над тях и е установен в същата държава членка. Член 10, параграф 2 от посочения регламент също така позволява освобождаването на централния орган от прилагането на същите пруденциални изисквания на индивидуална основа.

66 Въпреки това по настоящото дело условията по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013 са неприложими при преценката на възможността за освобождаване от спазване на изискванията на индивидуална основа по силата на същия регламент, но поради препратката в член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ са приложими при проверката за наличие на поднадзорна група.

67 Освен това евентуалното признаване на наличието на поднадзорна група по смисъла на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ не предполага предвиденото в член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013 освобождаване на съставящите я кредитни институции, доколкото компетентният орган винаги има възможност да откаже освобождаване на индивидуална основа дори и когато са изпълнени условията по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013.

68 Всъщност обстоятелството, че предвидените в член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013 условия са изпълнени, не води до едни и същи последици в зависимост от това дали се прилага член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ или само член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013. В първия случай то предполага надзор на групата от ЕЦБ, доколкото са изпълнени и условията по член 40 от Рамковия регламент за ЕНМ. Във втория случай освобождаването на индивидуална основа от пруденциалните изисквания в рамките на групата не е автоматично, а е по преценка на компетентния орган.

69 Така, ако са спазени условията по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013, ЕЦБ може да направи извод, че е приложим член 2, параграф 21 от Рамковия регламент за ЕНМ, и да упражни пруденциален надзор над цялата група, като в същото време в качеството си на компетентен орган съгласно Регламент № 575/2013 откаже да освободи лицата от групата от спазване на пруденциалните изисквания на индивидуална основа.

70 От гореизложеното следва, че при тълкуването на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ са релевантни само неговите цели въпреки съдържащата се в него препратка към член 10, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ.

71 Второ, що се отнася до тълкуването на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ в неговия контекст, е уместно да се отбележи, че в становището си Съветът за преглед многократно се позовава на съдържанието на Насоките на КЕБН, за да обоснове извода, че условията по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013 са изпълнени. Следователно трябва да се разгледа дали посочените насоки са елемент от правния контекст, в който се вписва член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ, който може да бъде релевантен при тълкуване на условията по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013, към които той препраща.

72 Уместно е да се припомни, че КЕБН е предшественик на Европейския банков орган (ЕБО) и Насоките на КЕБН се отнасят до тълкуването на член 3 от Директива 2006/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2006 година относно предприемането и осъществяването на дейност от кредитните институции (преработена) (ОВ L 177, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 9, стр. 3), изменена с Директива 2009/111/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за изменение на директиви 2006/48/ЕО, 2006/49/ЕО и 2007/64/ЕО по отношение на банки — филиали на централни институции, определени елементи на собствения капитал, големи експозиции, надзорна уредба и управление при кризи (ОВ L 302, 2009 г., стр. 97). Член 3 от Директива 2006/48 предвижда, че „[е]дна или повече кредитни институции, разположени в една и съща държава членка, които […] са постоянни филиали на централен орган, който извършва надзор над тях и е учреден в същата държава членка, могат да бъдат освободени от изискванията по […], при условие че […] в националното законодателство е предвидено, че […]“. По-нататък той се позовава на три условия, които са същите като тези, които по-късно са включени в член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013.

73 Освен това е уместно да се отбележи, че Насоките на КЕБН са приети по искане на законодателя в този смисъл, изложено в съображение 2 от Директива 2009/111. Всъщност от КЕБН е поискано да „предостави насоки за засилване на сближаването на надзорните практики [по член 3 от Директива 2006/48]“.

74 Ето защо поради идентичния текст на условията по член 3 от Директива 2006/48 и по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013 и обстоятелствата около приемането на Насоките на КЕБН, и по-специално приемането им от компетентния към този момент орган по искане на законодателя, Насоките на КЕБН могат да бъдат взети предвид в качеството на правен контекст, в който се вписва член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ.

75 Въпреки това тълкуването на релевантното законодателство от страна на административен орган не обвързва съда на Съюза, който съгласно член 19 ДЕС единствен е компетентен да тълкува правото на Съюза.

76 Освен това е уместно да се подчертае, че това тълкуване е направено от КЕБН, като са взети предвид само целите на член 3 от Директива 2006/48, които са аналогични на целите на член 10 от Регламент № 575/2013, а именно да бъде разрешено освобождаване от спазване на пруденциалните изисквания на индивидуална основа, ако те са спазени в рамките на групата.

77 По изложените по-горе в точки 66—70 съображения предимство следва да бъде дадено не на тези цели, а на целите на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ, които не е можело да бъдат съобразени при приемане на Насоките на КЕБН.

78 Ето защо, макар насоките на КЕБН да са елемент, който евентуално може да бъде взет предвид от съда на Съюза, на тях не може да бъде придадена каквато и да е формална сила.

б) По първото основание, изведено от липсата на качеството на кредитна институция на CNCM

79 Жалбоподателят твърди, че както от основния регламент и Рамковия регламент за ЕНМ, така и от Регламент № 575/2013 следва, че пруденциалният надзор на консолидирана основа на институциите, свързани с централен орган, е възможен само ако той има качеството на кредитна институция, каквото качество CNCM няма.

80 ЕЦБ, поддържана от Комисията, моли настоящото основание да бъде отхвърлено.

81 Най-напред е уместно да се отбележи, че макар в писмените си становища жалбоподателят да посочва, че член 127, параграф 6 ДФЕС и основният регламент се отнасят до пруденциалния надзор над кредитните институции, той не повдига възражение за незаконосъобразност на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ, изведено от това, че ако бъде тълкуван в смисъл, че не предполага централният орган да има качеството на кредитна институция, той би бил в противоречие с член 127, параграф 6 ДФЕС или с основния регламент, което той потвърди в съдебното заседание.

82 Ето защо е достатъчно в рамките на настоящото основание да бъде проверено дали понятието „централен орган“ по смисъла на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ трябва да бъде разбирано в смисъл, че предполага качеството на кредитна институция.

83 Доколкото член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ препраща към условията, предвидени в член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013, следва да се прецени дали качеството на кредитна институция се извежда пряко от член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ или непряко от посочените условия.

1) По въпроса дали качеството на кредитна институция на централния орган се извежда от член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ

84 По същество жалбоподателят твърди, че доколкото член 127, параграф 6 ДФЕС и основният регламент се отнасят до пруденциалния надзор над кредитните институции, член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ следва да бъде тълкуван в смисъл, че предполага централните органи да имат качеството на кредитна институция. Той добавя, че невъзможността за извършване на пруденциален надзор на консолидирана основа чрез централен орган, който няма това качество, се потвърждава от липсата на надзорни и санкционни правомощия на ЕЦБ в тази хипотеза.

85 При прилагане на съдебната практика, цитирана по-горе в точка 55, е уместно член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ да бъде тълкуван буквално, телеологично и контекстуално.

86 Що се отнася, първо, до буквалното тълкуване на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ, е уместно да се отбележи, че в неговия текст не се споменава, че централният орган трябва да има качеството на кредитна институция, за разлика от хипотезата, предвидена в член 2, параграф 21, буква а) от същия регламент, която изрично се позовава на пруденциалния надзор над група, чието предприятие майка е кредитна институция.

87 Що се отнася, второ, до телеологичното тълкуване на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ, е уместно да се вземат предвид целите, изрично посочени по-горе в точка 64.

88 Без да е необходимо да се навлиза в подробности при обсъждане на условията, предвидени в член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013, който е предмет на второто основание, на този етап е достатъчно да се подчертае, че ако посочените условия са изпълнени, от това логично ще следва изводът за достатъчна близост между лицата, които са свързани с централен орган, и да се приеме, че е налице група. По-конкретно, условието за солидарност, предвидено в член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013, може в случай на несъстоятелност на кредитна институция да доведе до риск за останалите субекти, свързани със същия централен орган. Ето защо би било в съответствие с целите на основния регламент и на Рамковия регламент за ЕНМ определението за „поднадзорна група“ по смисъла на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ да се възприема без оглед на това дали централният орган на тази група има или не качеството на кредитна институция.

89 Освен това възприемането на анализа на жалбоподателя би означавало, че различни институции, свързани с централен орган, който няма качеството на кредитна институция, но отговаря на условията по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013, биха подлежали в зависимост от индивидуалната им значимост или на надзор само от ЕЦБ, или на пряк надзор от компетентните национални органи в рамките на ЕНМ, което би довело до раздробяване на пруденциалния надзор в противоречие с целите не само на основния регламент, но и на Рамковия регламент за ЕНМ.

90 Що се отнася, трето, до тълкуването на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ в неговия контекст, наистина жалбоподателят основателно отбелязва по същество, от една страна, че основният регламент предвижда определени прерогативи на ЕЦБ, включително възможност за налагане на административни наказания, които са пряка последица от възложените му надзорни задачи, а от друга страна, че релевантните разпоредби от основния регламент не предвиждат упражняване на такива прерогативи по отношение на централните органи, посочени в член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ.

91 Всъщност както член 10 от основния регламент, който се отнася до искането за информация, така и член 11 от него, отнасящ се до общите разследвания, и член 16 от него, отнасящ се до надзорните правомощия, се позовават на упражняването на прерогативи на ЕЦБ спрямо кредитните институции, финансовите холдинги и смесените финансови холдинги. Освен това член 18 от същия регламент отбелязва възможността за налагане на санкции на кредитните институции, на финансовите холдинги и на смесените финансови холдинги.

92 Въпреки това е уместно да се вземе предвид обстоятелството, че пруденциалният надзор над дадена група на консолидирана основа се надгражда над включения в него пруденциален надзор на кредитните институции на индивидуална основа, но не го замества, както припомня съображение 38, второ изречение от основния регламент.

93 Ето защо невъзможността ЕЦБ да упражнява такива прерогативи по отношение на централен орган, който няма качеството на кредитна институция, не е пречка, предотвратяваща провеждането на адекватен пруденциален надзор, доколкото ЕЦБ може да упражни прерогативите си спрямо лицата, които са свързани с посочения централен орган.

94 От гореизложеното следва, че член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ не би могъл да се тълкува в смисъл, че сам по себе си предполага, че даден централен орган трябва да има качеството на кредитна институция.

2) По въпроса дали качеството на кредитна институция на централния орган се извежда от член 10 от Регламент № 575/2013

95 Жалбоподателят счита, че спазването на Регламент № 575/2013 предполага, че даден централен орган трябва да има качеството на кредитна институция. В това отношение той се позовава, от една страна, на член 11, параграф 4 от Регламент № 575/2013, а от друга страна, на член 10, параграф 1, буква б) от същия регламент.

96 Що се отнася, първо, до член 11, параграф 4 от Регламент № 575/2013, в него е уточнено, че „[к]огато се прилага член 10, посоченият в него централен орган изпълнява изискванията на втора—осма част въз основа на консолидационното състояние на съвкупността, образувана от централния орган и свързаните с него институции“. Частите от втора до осма се отнасят съответно до собствения капитал, изискванията за собствен капитал, големите експозиции, експозициите към прехвърлен кредитен риск, ликвидността, ливъриджа и оповестяването на информация от институциите. По същество жалбоподателят твърди, че тези изисквания могат да бъдат спазвани само от кредитна институция.

97 Следва да се отбележи, че тези доводи не могат да бъдат споделени, доколкото съгласно тях спазването на член 11, параграф 4 от Регламент № 575/2013 е условие за прилагане на член 10 от същия регламент, което противоречи както на буквалното тълкуване на посочения член 10, така и на съотнасянето между тези две разпоредби.

98 От една страна, в текста на член 10 от Регламент № 575/2013 не се съдържа никаква препратка към член 11, параграф 4 от същия регламент.

99 От друга страна, логиката на връзката между тези две разпоредби изисква прилагането на член 11, параграф 4 от Регламент № 575/2013 да бъде последица, а не условие за прилагане на член 10 от същия регламент. Всъщност, когато на основание член 10 от Регламент № 575/2013 компетентният орган дава съгласието си да освободи субектите, свързани с даден централен орган, от спазване на пруденциалните изисквания на индивидуална основа, тогава приложение намира член 11, параграф 4 от Регламент № 575/2013, като задължава посочения централен орган да спазва пруденциалните изисквания въз основа на консолидационното състояние на съвкупността, образувана от него и свързаните с него институции.

100 В това отношение е уместно да се припомни, че в настоящия случай не се оспорва основателността на решение за освобождаване от спазване на пруденциалните изисквания на индивидуална основа на институциите, свързани с централен орган, а наличието на група по смисъла на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ. Последната разпоредба препраща само към член 10 от Регламент № 575/2013, но не и към член 11, параграф 4 от същия регламент.

101 Ето защо, макар че евентуалните затруднения на даден централен орган да спазва предписанията на член 11, параграф 4 от Регламент № 575/2013 също могат да бъдат релевантно съображение, когато става въпрос за предоставянето на индивидуално освобождаване от страна на компетентния орган — което остава една възможност дори и когато са изпълнени условията по член 10 от Регламент № 575/2013 — те са без значение за упражняването на пруденциалния надзор на ЕЦБ над цялата група.

102 Що се отнася, второ, до условието по член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013, то налага „платежоспособността и ликвидността на централния орган и на всички свързани институции [да] се наблюдават като едно цяло въз основа на консолидираните отчети на въпросните институции“.

103 Въпросът дали CNCM отговаря на това условие, е обсъден в рамките на втората част от второто основание. На този етап е важно да се провери единствено дали спазването на член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013 непременно предполага качеството на кредитна институция на централния орган.

104 За да бъде спазено това условие, е необходимо да бъдат изпълнени два критерия. Първият е свързан с наличието на консолидиран отчет на групата. Вторият предполага надзор на платежоспособността и ликвидността на съвкупността от субекти, образуващи групата, въз основа на посочения консолидиран отчет.

105 В това отношение трябва да бъде възприета позицията, изложена в точка 24 от Насоките на КЕБН, съгласно която това изискване за надзор на платежоспособността и ликвидността на съвкупността от субекти, образуващи групата, въз основа на тези консолидирани отчети трябва да се разглежда от пруденциална гледна точка, доколкото член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ се отнася именно до определението за поднадзорна група.

106 Освен това в Насоките КЕБН отбелязва основателно също така, че не е необходимо централният орган да има качеството на кредитна институция, доколкото изпълнението на двата изрично посочени в член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013 критерия е достатъчно, за да може да се упражни надзор за спазване на пруденциалните изисквания от страна на групата.

107 Всъщност наличието на консолидиран отчет позволява глобален поглед върху финансовото състояние на съвкупността, образувана от централния орган и свързаните с него институции, въз основа на който компетентният орган може да се увери, че ликвидността и платежоспособността на тази съвкупност съответстват на пруденциалните изисквания, независимо дали централният орган има качеството на кредитна институция или не.

108 Ето защо следва да се направи извод, че нито член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013, нито член 11, параграф 4 от същия регламент предполагат, че даден централен орган трябва да има качеството на кредитна институция, за да се прилага член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ.

109 Предвид гореизложеното първото основание следва да се отхвърли.

в) По второто основание, изведено от липсата на поднадзорна група по смисъла на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ и на член 10 от Регламент № 575/2013

110 С второто основание жалбоподателят твърди, че Crédit mutuel не отговаря на условията, предвидени в член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013, към който препраща член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ, и съответно той не би могъл да се счита за „група“ по смисъла на тази разпоредба. Настоящото основание може да бъде разделено на три части, изведени от нарушение на условията, изложени съответно в член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013, в член 10, параграф 1, буква б) от посочения регламент и в член 10, параграф 1, буква в) от същия регламент.

1) По първата част от второто основание, изведена от нарушение на член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013

111 Най-напред жалбоподателят подчертава, че от член 6 от Регламент № 575/2013 следва, че по принцип кредитните институции се подчиняват на пруденциалните изисквания на индивидуална основа и че възможността, предоставена от член 10 от същия регламент,

представлява изключение, което се прилага само когато групата може да се счита за един общ субект и когато пруденциалните изисквания на индивидуална основа не биха имали никаква добавена стойност.

112 Жалбоподателят изтъква, че CNCM не разполага и няма право да разполага със собствения капитал, което да ѝ позволи да даде гаранция или да носи солидарна отговорност за задълженията на свързаните с нея лица, поради което ЕЦБ погрешно приела, че условието по член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013 е изпълнено.

113 На първо място, жалбоподателят твърди по същество, че понятията солидарност и гаранция могат да бъдат тълкувани единствено от гледна точка на нормите на френското право, регламентиращи отношенията между CNCM и свързаните с нея лица. Първо, между CNCM и свързаните с нея лица нямало солидарност по смисъла на член 1200 от френския Code civil (Граждански кодекс) по отношение на техните кредитори. Второ, CNCM не била поръчител за задълженията, поети от свързаните с нея лица, по смисъла на член 2288 от френския Граждански кодекс, нито учредявала абстрактна договорна гаранция по смисъла на член 2321 от същия кодекс. Трето, член L.511-31 от CMF не можел да се тълкува в смисъл, че предполага наличие на солидарност или гаранция от страна на CNCM в полза на свързаните с нея лица. Четвърто, същото се отнасяло и до особените разпоредби, приложими към CNCM, предвидени в член L.512-55 и следващите от CMF. Жалбоподателят добавя, че не съществува механизъм за финансово подпомагане вътре в групата, подобен на тези, които биха могли да се приемат на основание членове L.613-46 и следващите от CMF.

114 На второ място, жалбоподателят изтъква, че CNCM не разполага с никакво право за прехвърляне на собствен капитал между свързаните лица. От една страна член, L.511-31 от CMF не предвиждал централните органи да могат да извършват такива прехвърляния, а от друга страна, скорошната съдебна практика на Conseil constitutionnel (Конституционен съвет, Франция) правела невъзможно извършването на принудителни прехвърляния без съгласието на засегнатите свързани институции.

115 На трето място, жалбоподателят твърди, че Решение с общ характер № 1-1992 на CNCM от 10 март 1992 г. относно прилагането на солидарността между взаимоспомагателните каси и взаимоспомагателните земеделски каси не предвижда задълженията на централния орган и на свързаните лица да са солидарни или да са гарантирани от едните или другите. Той припомня, че в самото обжалвано решение се подчертава липсата на определение на механизма на солидарност, предвиден в рамките на Crédit mutuel. Той счита също така, че наличието на фонд в размер на 2 % от депозитите в рамките на CCCM не позволява да се направи извод, че е изпълнено условието по член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013.

116 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, моли първата част от второто основание да бъде отхвърлена.

117 Във връзка с това първо условие е уместно да се провери дали задълженията на CNCM и на свързаните с нея институции са солидарни задължения, или задълженията на свързаните с нея институции са гарантирани изцяло от CNCM.

118 Що се отнася, първо, до смисъла на член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013, преди всичко трябва да бъде отхвърлен доводът на жалбоподателя, изведен от това, че термините „солидарни задължения“ и „гарантирани […] задължения“ трябва да бъдат тълкувани от гледна точка на относимите разпоредби от френския Граждански кодекс.

119 Всъщност съгласно постоянната практика на Съда както от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа за равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държава членка с оглед на определянето на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и

еднакво тълкуване навсякъде в Съюза, което да се направи, като се отчитат контекстът на разпоредбата и целта на разглежданата правна уредба (вж. решение от 5 декември 2013 г., Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, т. 23 и цитираната съдебна практика).

120 Доколкото Регламент № 575/2013 не препраща към законодателствата на държавите членки за определяне на понятията „солидарност“ и „гаранция“, следва да се приеме, че става въпрос за автономни понятия на правото на Съюза.

121 В своето становище Съветът за преглед се позовава на тълкуването, дадено в Насоките на КЕБН.

122 В това отношение основателно в точка 19 от Насоките на КЕБН е посочено, че условието, предвидено в член 3, параграф 1, буква а) от Директива 2006/48, чийто текст е идентичен с текста на член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013, предвижда различни хипотези, а именно или гаранция от страна на централния орган по отношение на свързаните с него лица, или реципрочна гаранция между централния орган и свързаните с него лица, или система за взаимни гаранции в рамките на групата в смисъл, че свързаните лица също гарантират едни за други.

123 В точка 20 от Насоките КЕБН приема по същество, че за да е налице гаранция или солидарност, „въведените механизми […] би трябвало да гарантират, че няма никакви практически или правни пречки за бързо прехвърляне на собствен капитал и ликвидни средства в рамките на групата, за да се гарантира възможността за изпълнение на задълженията на централния орган и на неговите свързани лица към кредиторите“, и „[г]рупата в нейната цялост трябва да бъде в състояние да предостави необходимата подкрепа за сметка на разполагаемия капитал съобразно въведените механизми“.

124 Необходимо е да се отбележи, че този втори аспект от тълкуването на КЕБН не може да бъде подкрепен изцяло, най-малкото в обстоятелства, при които член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013 се прилага по силата на препращането в член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ.

125 Всъщност възприемане на становището на КЕБН би било равностойно на тълкуване на условието по член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013 във връзка с условието за прехвърляне на капитал между предприятие майка и нейните дъщерни предприятия, за да могат те да бъдат освободени от спазването на пруденциалните изисквания на индивидуална основа. Това условие беше предвидено в член 69 от Директива 2006/48 и понастоящем е уредено в член 7, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013, който се отнася до това да „няма и [да] не се предвиждат практически или правни пречки за бързо прехвърляне на собствен капитал или за изплащане на задължения от предприятието майка“.

126 От една страна, уместно е да се подчертае, че тези две разпоредби, а именно член 7, параграф 1, буква а) и член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013, са формулирани по различен начин, което е довод срещу тълкуване, чиято цел е да разшири обхвата на редакцията, възприета от законодателя за определен вид положения, а именно за отношенията между предприятие майка и дъщерните му предприятия, и към друг вид положения, а именно към отношенията между институциите, които са свързани с централен орган.

127 От друга страна, такова тълкуване би било в противоречие с целите на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ.

128 Всъщност, както беше подчертано по-горе в точки 59—64, понятието „група“ в контекста на основния регламент и Рамковия регламент за ЕНМ има за цел по-специално да позволи на ЕЦБ да идентифицира рисковете, които могат да засегнат дадена кредитна институция и които не произтичат от самата нея, а от групата, към която принадлежи. Доколкото е налице задължение

за прехвърляне на собствен капитал и ликвидни средства в рамките на групата с цел да се гарантира, че ще бъдат изпълнени задълженията към кредиторите — независимо дали това прехвърляне се извършва в съответствие с изтъкнатите от КЕБН условия или не — рискът, който засяга свързаната кредитна институция, може да обхване цялата група, към която тя принадлежи, което предполага, че ЕЦБ трябва да може да упражнява пруденциален надзор над цялата съвкупност, съставена от централния орган и свързаните с него лица.

129 По същата причина доводът на жалбоподателя, че по логиката на Регламент № 575/2013 благоприятното третиране по член 10 от този регламент би трябвало да се предоставя само когато прилагането на пруденциалните изисквания на индивидуална основа не би донесло никаква добавена стойност, е неотносим, доколкото в настоящия случай се оспорва единствено съществуването на поднадзорна група по смисъла на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ и доколкото по изложените по-горе в точки 67—69 съображения констатацията за съществуването на такава група не предполага автоматично освобождаване на съставящите я лица по член 10, параграф 1 от Регламент № 575/2013.

130 Ето защо съответства на целта на член 2, параграф 21, буква в) от Рамковия регламент за ЕНМ, но и на текста на член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013, изводът, че условието, предвидено в последната разпоредба, е изпълнено, ако е налице задължение за прехвърляне на собствен капитал и ликвидни средства в рамките на групата с цел гарантиране на изпълнението на задълженията към кредиторите.

131 Що се отнася, второ, до прилагането на това първо условие в настоящото дело, уместно е да се припомни, че Съветът за преглед е изтъкнал редица мотиви, за да обоснове неговото спазване. Първо, става въпрос за текста на член L.511-31 от CMF, второ, за безусловното задължение за намеса на CNCM в полза на касите, които изпитват затруднения, което произтича от Решение № 1-1992 на CNCM от 10 март 1992 г. (вж. по-горе т. 115), трето, от наличието на ресурси на CNCM и на CCCM, които могат да бъдат мобилизирани, четвърто, от устава на CCCM, и пето, от обстоятелството, че на субектите, които изпитват затруднения, в миналото е била предоставена извънредна помощ.

132 Що се отнася до първия изтъкнат от Съвета за преглед мотив, а именно до текста на член L.511-31 от CMF, е уместно да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика обхватът на националните законови, подзаконови и административни разпоредби трябва да се преценява в светлината на тълкуването им от националните съдилища (вж. решение от 16 септември 2015 г., Комисия/Словакия, C-433/13, EU:C:2015:602, т. 81 и цитираната съдебна практика). Въпреки това в отсъствието на решение на компетентните национални юрисдикции Общият съд по необходимост трябва да се произнесе по обхвата на посочените разпоредби.

133 От текста на член L.511-31 от CMF се установява единствено наличието на задължение за посочените централни органи да предприемат „всички необходими мерки, за да гарантират по-специално ликвидността и платежоспособността на всяка от тези институции и дружества, както и на мрежата като цяло“.

134 Следва да се отбележи, че текстът на член L.511-31 от CMF сам по себе си не позволява да се направи изводът, че предвиденото в член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013 условие е изпълнено, тъй като позоваването на предприемането на „необходимите мерки“, за да бъдат „гарантира[ни] ликвидността и платежоспособността на всяка от тези институции и дружества, както и на мрежата като цяло“, има твърде общ характер, за да може от това да се изведе задължение за прехвърляне на собствен капитал и на ликвидни средства в рамките на групата с цел да се гарантира, че ще бъдат изпълнени задълженията към кредиторите.

135 Обратно, при прочита на решението от 10 март 1992 г. се установява наличието на механизъм за солидарност в полза на изпитващите затруднения каси, и по-конкретно на касите, които не са в състояние да спазват банковото законодателство, касите, които не могат да посрещнат извънредна ситуация, касите, които са на загуба, и касите, чиито оборотни средства са отрицателни. (член 2). Уточнено е, че тази намеса може да бъде под формата на възмездни аванси, евентуално допълнени със субсидии за размера на лихвите върху авансите, субсидии, обикновени или облигационни заеми и безвъзмездни гаранции за целия или част от размера на техните задължения (член 3). Накрая, установява се още, че макар тази солидарност да се прилага по принцип в регионален мащаб, възможно е дадена каса да поиска солидарност на национално равнище (член 4) и че в такъв случай CNCM трябва задължително да се намеси в полза на каса, която изпитва затруднения (член 5).

136 Тези обстоятелства свидетелстват за наличието на задължение за прехвърляне на собствен капитал и ликвидни средства в рамките на Crédit mutuel, чиято цел е да гарантира, че задълженията към кредиторите ще бъдат изпълнени.

137 Ето защо, макар ЕЦБ да е отбелязала в приложение I към обжалваното решение някои недостатъци при прилагане на този механизъм на солидарност, предвид самото му съществуване, тя основателно е направила извод, че е изпълнено условието по член 10, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013.

138 Според постоянната съдебна практика, ако определени мотиви на решението могат сами по себе си да го обосноват в достатъчна степен, пороците, от които биха могли да бъдат засегнати други мотиви на акта, във всеки случай не оказват влияние върху неговата разпоредителна част (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 12 юли 2001 г., Комисия и Франция/TF1, C-302/99 P и C-308/99 P, EU:C:2001:408, т. 27 и от 12 декември 2006 г., SELEX Sistemi Integrati/Комисия, T-155/04, EU:T:2006:387, т. 47). Въз основа на тази съдебна практика Общият съд счита, че не е необходимо да се обсъжда основателността на останалите мотиви, изложени в становището на Съвета за преглед.

139 Този извод не се засяга от доводите на жалбоподателя в обратния смисъл. Същото се отнася по-конкретно до позоваването на Решение № 2014-449 QPC от 6 февруари 2015 г. на Conseil constitutionnel, доколкото негов предмет е единствено съответствието с френската Конституция на разпоредба от CMF, която дава право на ACPR да разпореди служебно прехвърляне на портфейл в ущърб на застрахователно дружество, което съответно прави неотносимо това решение към механизъм за солидарност между свързани институции, принадлежащи към една и съща банкова група.

140 Предвид гореизложеното първата част от второто основание подлежи на отхвърляне.

2) По втората част от второто основание, изведена от нарушение на член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013

141 Жалбоподателят твърди, че ЕЦБ погрешно е приела за изпълнено условието по член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013.

142 Първо, понятията „платежоспособност“ и „ликвидност“ имали смисъл само по отношение на кредитните институции, а CNCM била асоциация.

143 Второ, платежоспособността и ликвидността се преценявали от кредиторите, рейтинговите агенции и регулаторните органи на равнището на групите, свързани с CNCM. Публикуваните от CNCM финансови отчети представлявали само механичен сбор от данните на отделните групи и имали изкуствен характер, доколкото икономически те не са едно цяло.

144 Трето, Съветът за преглед погрешно приел, че това условие е изпълнено, като се е позовал на член L.511-20 от CMF, съгласно който „за целите на прилагането на този кодекс финансовите институции и дружества, свързани в мрежа, и централният орган по смисъла на член L.511-31 се считат за една и съща група“. Жалбоподателят изтъква, че това квалифициране като „група“ е валидно само при прилагане на CMF и е ирелевантно за въпроса дали са изпълнени условията по член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013. Освен това нито член L.511-31 от CMF, нито член 25 от устава на CNCM позволявали да се установи, че това второ условие е изпълнено. Същото се отнасяло и до член 2 от посочения устав и останалите разпоредби на CMF, на които се позовава ЕЦБ.

145 ЕЦБ и Комисията молят втората част от второто основание да бъде отхвърлена.

146 Съгласно член 10, параграф 1, буква б) от Регламент № 575/2013 „платежоспособността и ликвидността на централния орган и на всички свързани институции [трябва] да се наблюдават като едно цяло въз основа на консолидираните отчети на въпросните институции“.

147 По мотивите, изложени по-горе в точки 104 и 105, това условие следва да се разбира в смисъл, че предполага спазването на два критерия. Първият е свързан с наличието на консолидирани отчети на групата. Вторият предполага надзор на платежоспособността и на ликвидността от пруденциална гледна точка на всички институции, съставляващи групата, въз основа на нейните консолидирани отчети.

148 В своето становище Съветът за преглед преценява, че това условие е изпълнено както предвид отговорностите на CNCM по силата на член L.511-31 от CMF във връзка с ликвидността и платежоспособността на свързаните институции и на мрежата като цяло, така и предвид текста на член 25 от устава на CNCM.

149 Общият съд счита, че това становище следва да бъде възприето.

150 Що се отнася до първия критерий, той трябва да се счита за изпълнен, доколкото съгласно член 25 от устава на CNCM нейният управителен съвет „приема годишните отчети на [CNCM], консолидираните отчети на национално равнище и съставя докладите за управлението към тези отчети“.

151 Що се отнася до втория критерий, уместно е да се отбележи, че по силата на член L.511-31 от CMF централните органи „предприемат всички необходими мерки, по-специално за да гарантират ликвидността и платежоспособността на всяка от институциите и дружествата, както и на мрежата като цяло“, и „представляват свързаните с тях кредитни институции и финансови дружества пред […] [ACPR]“. От това логично следва изводът, че CMF дава правомощия на CNCM да представлява Crédit mutuel пред органите за пруденциален надзор за спазване на изискванията за платежоспособност и ликвидност. Следователно вторият критерий също може да се счита за изпълнен.

152 Що се отнася до доводите на жалбоподателя, че това условие не може да бъде изпълнено, тъй като CNCM не представлява кредитна институция, те трябва да бъдат отхвърлени по съображенията, изложени по-горе в точка 106.

153 Предвид гореизложеното втората част от второто основание следва да бъде отхвърлена.

3) По третата част от второто основание, изведена от нарушение на член 10, параграф 1, буква в) от Регламент № 575/2013

154 Жалбоподателят твърди, че ЕЦБ погрешно приела, че условието по член 10, параграф 1, буква в) от Регламент № 575/2013 е изпълнено.

155 Жалбоподателят счита, че CNCM не е оправомощена да дава инструкции на свързаните с нея лица по смисъла на тази разпоредба в ключовите за една кредитна институция области предвид твърде общата редакция на член L.511-31 от CMF. За да е налице такова правомощие, трябвало законодателят да го е предвидил изрично както в случая с централния орган на групата BPCE в член L.512-107 от CMF. Сравнението с член L.512-56 от CMF, който се отнася до Crédit mutuel, доказвало липсата на такива нейни правомощия, като препращането към предприемането на „необходими мерки“ от страна на CNCM не предполагало възможност да се дават инструкции. Освен това такова правомощие на CNCM не било дадено и по силата на договор. Що се отнася до санкционните правомощия, които CNCM черпи от член R.512-24 от CMF, жалбоподателят твърди, че от тях не следва извод за наличие на правомощие за даване на инструкции на ръководствата на свързаните институции. Санкционните правомощия, предвидени в устава на CNCM, били незаконосъобразни.

156 ЕЦБ, подкрепяна от Комисията, моли третата част от второто основание да бъде отхвърлена.

157 За целите на проверката дали ЕЦБ основателно е направила извод, че условието по член 10, параграф 1, буква в) от Регламент № 575/2013 е изпълнено, е уместно да се провери дали ръководството на CNCM има правомощие да дава инструкции на ръководствата на свързаните институции.

158 В своето становище Съветът за преглед се позовава на правото на CNCM по член L.511-31 от CMF да предприема „всички необходими мерки, по-специално за да гарантира[…] ликвидността и платежоспособността на всяка от тези институции и дружества, както и на мрежата като цяло“, и на задължението ѝ по силата на същата разпоредба, да следи „за прилагането на законовите и подзаконовите разпоредби, присъщи за тези институции и дружества и [да упражнява] административен, технически и финансов контрол над тяхната организация и управление“. Той подчертава също така задължението на касите на Crédit mutuel да „спазват устава, вътрешните правилници, инструкциите и решенията на [CNCM] и на регионалната федерация, към която те трябва да се присъединят“ по силата на член R.512-20, втора алинея от CMF. Накрая той подчертава наличието на санкционни правомощия на CNCM. Той се позовава, от една страна, на член R.512-24 от CMF, който ѝ позволява да прилага по отношение на каса, която нарушава действащата нормативна уредба, някоя от санкциите „[п]редупреждение, [з]абележка или [з]аличаване от списъка на взаимоспомагателните каси“, а от друга страна, на членове 10 и 25 от устава на CNCM, които позволяват изключване на федерация, оттегляне на доверието от президент на федерация или на взаимоспомагателна каса или оттегляне на одобрението на изпълнителен директор.

159 От тези разпоредби следва едновременното наличие на три елемента: първо, задължението на CNCM да следи по-специално за ликвидността и платежоспособността на групата и съставящите я субекти, както и за спазването на законовите и подзаконовите изисквания, второ, задължение за свързаните институции да изпълняват инструкциите на CNCM и трето, правомощие на CNCM да налага санкции на посочените субекти. Следователно условието по член 10, параграф 1, буква в) от Регламент № 575/2013 трябва да се счита за изпълнено.

160 Този извод не се засяга от довода на жалбоподателя, че правомощията за даване на инструкции, произтичащи от устава на CNCM, са незаконосъобразни, доколкото единствено CMF бил в състояние да ѝ предостави такива права. В това отношение е достатъчно да се подчертае, както отбелязва и Conseil d'État (Държавен съвет, Франция) в точка 5 от решение от 13 декември

2016 г., на което ЕЦБ се позовава в съдебното заседание и по което жалбоподателят изложи становище, че втората алинея от член R.512-20 от CMF предвижда, че взаимоспомагателните каси „трябва да поемат задължение да спазват устава, вътрешните правилници, инструкции и решения на [CNCM]“. Следва също така да се отбележи, че в точка 13 от същото решение, Conseil d'État припомня, че „[жалбоподателят] [е бил] длъж[ен] да се съобрази с исканията на [CNCM], която действа в рамките на своите прерогативи като централен орган“.

161 Предвид гореизложеното третата част, а съответно и второто основание като цяло, следва да бъдат отхвърлени.

2. По третото основание, отнасящо се до законосъобразността на член 2, параграф 3 и приложение II-2 от обжалваното решение

162 В рамките на третото основание жалбоподателят твърди, че обжалваното решение, доколкото изисква от него допълнителен собствен капитал, е опорочено от грешка в правото и грешки в преценката и е непропорционално.

163 ЕЦБ моли настоящото основание да бъде отхвърлено.

164 Най-напред е уместно да се отбележи, че от член 4, параграф 3 от основния регламент следва, че при прилагане на своите задачи за пруденциален надзор ЕЦБ е компетентен орган по смисъла на Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ L 176, 2013 г., стр. 338 и поправки в ОВ L 208, 2013 г., стр. 73 и ОВ L 20, 2017 г., стр. 1) и на Регламент № 575/2013.

165 Съгласно член 97, параграф 1, буква а) от Директива 2013/36, „[к]ато отчитат техническите критерии по член 98, компетентните органи извършват преглед на правилата, стратегиите, процесите и механизмите, въведени от институциите в изпълнение на настоящата директива и Регламент (ЕС) № 575/2013, и оценяват […] рисковете, на които институциите са или могат да бъдат изложени“.

166 Минималните изисквания за собствен капитал CET 1, с който следва да разполага дадена кредитна институция, са уточнени в член 92, параграф 1, буква а) от Регламент № 575/2013, съгласно който „[п]ри спазване на членове 93 и 94, институциите във всеки един момент трябва да отговарят на следните капиталови изисквания: […] съотношение на […] собствен[ия] капитал [CET 1] 4,5 %“.

167 Към това следва да се добави и задължението по член 129, параграф 1 от Директива 2013/36, озаглавен „Изискване за поддържане на предпазен капиталов буфер“, който гласи:

„В допълнение към базовия собствен капитал [CET 1], поддържан за покриване на капиталовото изискване, наложено в член 92 от Регламент […] № 575/2013, държавите членки изискват от институциите да поддържат предпазен капиталов буфер за базовия собствен капитал [CET 1], равняващ се на 2,5 % от общата сума на тяхната цялостна рискова експозиция на индивидуална и консолидирана основа, изчислена в съответствие с член 92, параграф 3 от посочения регламент и приложима в съответствие с част първа, дял II от същия регламент“.

168 Освен това от прочита на член 16, параграф 1, буква в) във връзка с член 16, параграф 2, буква а) от основния регламент следва, че ако при проведен от ЕЦБ надзорен преглед се установи, че собственият капитал и ликвидността на дадена кредитна институция не гарантират добро управление и покритие за рисковете, ЕЦБ има право да изисква от кредитната институция да държи собствен капитал в допълнение към тези минимални изисквания.

169 В приложение II 2 към обжалваното решение ЕЦБ определя изискванията към жалбоподателя за собствен капитал CET 1 на 11 %. За да обоснове това равнище на собствен капитал, ЕЦБ по-специално се позовава на допълнителните рискове, произтичащи от потенциалното излизане от групата Crédit mutuel, и счита, че те предполагат да се изиска допълнителен собствен капитал на основание член 16, параграф 1, буква в) и параграф 2, буква а) от основния регламент.

170 В това отношение ЕЦБ изтъква съществуващия конфликт между жалбоподателя и групата CM11-CIC в рамките на групата Crédit mutuel и отбелязва, че той прави вероятно излизането на жалбоподателя от групата Crédit mutuel.

171 ЕЦБ счита най-вече, че евентуалното отделяне би имало три вида последици за жалбоподателя. Първо, това би повлияло неговия бизнес модел. В това отношение се посочват увеличаването на конкурентния натиск, на който ще бъде подложен жалбоподателят от страна на субектите от групата Crédit mutuel, и съмненията относно възможността да се ползва марката Crédit mutuel в случай на отделяне. Второ, отделянето би могло да окаже влияние върху изчисляването на минималните изисквания за собствен капитал CET 1 на жалбоподателя, доколкото той вече не би могъл да се ползва от усъвършенствания подход, а би трябвало да използва стандартизирания подход, което би довело до увеличение на изискванията към него за собствен капитал. Трето, това отделяне би оказало влияние върху рисковия профил на ликвидността на жалбоподателя, доколкото той би загубил възможността да се ползва от механизма на солидарност в рамките на групата Crédit mutuel. Това би могло да засегне външния му рейтинг и съответно разходите му за рефинансиране.

172 Настоящото основание може да бъде разделено на три части, първата, изведена от грешка в правото, произтичаща от вземането предвид от страна на ЕЦБ на събитие, което жалбоподателят счита за невероятно, а именно отделянето му от групата Crédit mutuel, втората, изведена от неправилния и непропорционален характер на изискването за допълнителен собствен капитал поради това невероятно хипотетично събитие, и третата, изведена от това, че изискването за допълнителен собствен капитал представлявало „скрита санкция“.

а) По първата част от третото основание, изведена от неправилното отчитане от страна на ЕЦБ на възможността за отделяне на жалбоподателя от групата Crédit mutuel

173 Жалбоподателят упреква ЕЦБ, че се е обосновала с евентуалното излизане от групата Crédit mutuel, и изтъква по същество, че тази хипотетична възможност е толкова невероятна, че нейното отчитане опорочава обжалваното решение с грешка в правото.

174 В това отношение той отбелязва, че отделянето му от групата Crédit mutuel би наложило изменение на законовите разпоредби на CMF, каквото не се предвижда нито от френските държавни органи, нито от самата ЕЦБ. Обратно, както в писмото си от 10 ноември 2014 г., така и в обжалваното решение ЕЦБ настоявала за реформа и засилване на ролята на CNCM. Следователно само волята на жалбоподателя да промени структурата на групата Crédit mutuel към двуполюсна структура, всеки от полюсите в която би имал свой централен орган, не била достатъчна да обоснове промяна в рисковия му профил без подкрепа от страна на държавните органи за такава реформа.

175 ЕЦБ моли първата част от третото основание да бъде отхвърлена.

176 Доколкото жалбоподателят твърди, че ЕЦБ е допуснала грешка в правото, като е отчела възможността за отделяне от групата Crédit mutuel, е уместно да се отбележи, че от самия текст на член 97, параграф 1, буква а) от Директива 2013/36 следва, че прегледът, който ЕЦБ трябва да извърши, обхваща рисковете, на които институциите „са или могат да бъдат изложени“, което по необходимост предполага възможността да бъдат взети предвид бъдещи събития, които могат да засегнат техния рисков профил. Ето защо, като се позовава на възможното настъпване на бъдещо събитие, ЕЦБ не е допуснала грешка в правото.

177 В доводите си, с които упреква ЕЦБ, че е взела предвид евентуалната възможност за такова отделяне, макар че то не е с достатъчна вероятност, жалбоподателят всъщност намеква за наличието на грешка в преценката от страна на ЕЦБ.

178 В това отношение постоянната съдебна практика приема, че в случаите на сложни икономически преценки органите на Съюза разполагат в определени области от правото на Съюза с широка свобода на преценка, поради което контролът на съда на Съюза върху тези преценки се свежда по необходимост до проверка дали са спазени процесуалните норми и изискването за мотивиране, както и дали фактите са установени точно и дали не е налице явна грешка в преценката на фактите или злоупотреба с власт (вж. решение от 2 септември 2010 г., Комисия/Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, т. 97 и цитираната съдебна практика).

179 Въпреки това упражняването на тази широка свобода на преценка не е изключено от съдебен контрол. Така съдът на Съюза трябва не само да провери дали представените доказателства установяват действителното положение и дали същите са достоверни и съгласувани, но трябва също да провери дали тези доказателства включват всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени дадена сложна ситуация, както и това дали те са от такъв характер, че да подкрепят изведените от тях заключения (вж. в този смисъл решения от 22 ноември 2007 г., Испания/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, т. 57 и от 6 ноември 2008 г., Нидерландия/Комисия, C-405/07 P, EU:C:2008:613, т. 55).

180 Освен това, когато орган на Съюза разполага с широка свобода на преценка, спазването на предоставените от правния ред на Съюза гаранции в административното производство е от още по-голямо значение. Към тези гаранции спада по-специално задължението на компетентната институция да мотивира в достатъчна степен своето решение. Само по този начин съдът на Съюза може да провери дали са налице фактическите и правните обстоятелства, от които зависи упражняването на свободата на преценка (вж. в този смисъл решения от 21 ноември 1991 г., Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, т. 14 и от 9 септември 2010 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, T-387/08, непубликувано, EU:T:2010:377, т. 31).

181 Уместно е да се отбележи, че в случая ЕЦБ разполага с такава широка свобода на преценка предвид сложността на оценката на равнището на изискванията за собствен капитал CET 1 на дадена кредитна институция от гледна точка на нейния рисков профил и на събитията, които биха могли да окажат влияние върху него.

182 Ето защо е необходимо да се провери дали, като е допуснала възможността за отделяне на жалбоподателя от групата Crédit mutuel, ЕЦБ е допуснала явна грешка в преценката.

183 Основният довод, с който жалбоподателят отрича вероятността за такова отделяне, се състои в необходимостта от намеса на френските публични власти посредством изменение на CMF, за което те не били склонни.

184 Впрочем жалбоподателят основателно отбелязва, че при прочита на член L.511-30 във връзка с член L.511-31 от CMF се установява, че е необходимо той да е свързан с един от изчерпателно изброените в член L.511-30 от CMF централни органи. От това по необходимост следва, че организираното излизане на жалбоподателя от групата Crédit mutuel би наложило изменение на член L.511-30 от CMF, за да бъде включен в него централен орган, с който да бъдат свързани кредитните институции, от които е съставен жалбоподателят.

185 Въпреки това остава обстоятелството, че CMF признава на CNCM правомощието да изключва свързаните с групата Crédit mutuel субекти. От една страна, в член L.511-31, пета алинея от CMF е предвидена възможност централните органи „да налагат санкциите, предвидени в относимите законови и подзаконови норми“, а в шеста алинея още по-явно е предвидена евентуалната възможност за изгубване на качеството на свързана институция или дружество, „което трябва да бъде съобщено от централния орган на [ACPR], който се произнася по лицензa на въпросната институция или дружество“. От друга страна, от член R.512-24 от CMF се установява, че „[у]правителният съвет на [CNCM] може да наложи една от следните санкции на каса, която не спазва действащата правна уредба: […] заличаване от списъка на взаимоспомагателните каси“, като условията за упражняване на това санкционно правомощие са уточнени в член R.512-25 от CMF. Това правомощие е възпроизведено и в член 25 от устава на CNCM.

186 От една страна, доколкото жалбоподателят представлява съвкупност от взаимоспомагателни каси, не е изключена възможността това правомощие да бъде упражнено спрямо него.

187 От друга страна, жалбоподателят не отрича продължителния конфликт, в който той е изправен срещу групата CM11-CIC и срещу CNCM, и който е отбелязан от ЕЦБ в обжалваното решение. В това отношение още в писмото си от 17 юли 2015 г. до ЕЦБ самият жалбоподател посочва тъжбата за неправомерно получаване на лихви с искане за конституиране на граждански ищец, подадена от него пред прокуратурата към Tribunal de grande instance de Paris (Първоинстанционен съд Париж) поради предполагаем конфликт на интереси между групата CM11-CIC и CNCM. Освен това в приложението към посоченото писмо жалбоподателят обръща внимание на инициираните от него производства пред Tribunal de grande instance de Paris и пред EUIPO за обявяване на недействителност съответно на националната марка и марката на Европейския съюз Crédit mutuel, притежател на които е CNCM.

188 С оглед на това особено конфликтно положение между жалбоподателя, CNCM и групата CM11-CIC възможността за излизане на жалбоподателя от групата Crédit mutuel, включително и без да има изменения в член L.511-30 от CMF, не изглежда невероятна до такава степен, че нейното отчитане да съставлява явна грешка в преценката от страна на ЕЦБ.

189 Следователно първата част от третото основание трябва да бъде отхвърлена.

б) По втората част от третото основание, изведена от неправилната и непропорционална преценка от страна на ЕЦБ за необходимостта жалбоподателят да разполага с допълнителен собствен капитал

190 Жалбоподателят счита за неправилна и непропорционална преценката на ЕЦБ, че евентуалната възможност за отделянето му от групата Crédit mutuel налага той да разполага с допълнителен собствен капитал.

191 ЕЦБ моли настоящата част от третото основание да бъде отхвърлена.

192 Както се установява в точка 171 по-горе, за да направи извод, че отделянето на жалбоподателя от групата Crédit mutuel би имало неблагоприятни последици за неговия рисков профил, което налага жалбоподателят да поддържа допълнителен собствен капитал, ЕЦБ основно излага три категории мотиви.

193 Общият съд счита, че е достатъчно да бъде разгледана основателността на мотивите, изведени, от една страна, от влошаването на рисковия профил на ликвидността на жалбоподателя, и от друга страна, от влиянието на промяната в методиката за изчисляване на собствения му капитал.

1) Относно основателността на мотивите, изведени от влошаването на рисковия профил на ликвидността на жалбоподателя в случай на отделяне от групата Crédit mutuel

194 Жалбоподателят твърди, че ЕЦБ неправилно се е позовала на последиците за рисковия му профил от загубата на механизма на солидарност, присъщ на групата Crédit mutuel, доколкото такъв механизъм не съществува. Той счита освен това, че евентуалните последици от влошаването на външния му рейтинг за неговите разходи за рефинансиране биха били съвсем ограничени поради много доброто му вътрешно икономическо състояние. Той подчертава по същество, че неговият коефициент на задлъжнялост е бил съществено намален, а съответно и зависимостта му от финансовите пазари за рефинансиране. Следователно той счита, че влошаването на неговия рейтинг с три пункта би имало само пренебрежими последици за неговите разходи за рефинансиране или за неговия нетен резултат.

195 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че обратно на твърденията на жалбоподателя в писмените му становища и както е посочено в точки 135 и 137 по-горе, в рамките на групата Crédit mutuel съществува механизъм за солидарност.

196 Нещо повече, от отнасящ се до жалбоподателя доклад на рейтингова агенция, представен от ЕЦБ в приложение B.16 към писмения отговор, се установява, че определеният му рейтинг е свързан с рейтинга на групата Crédit mutuel. Освен това в същия доклад рейтинговата агенция придава голямо значение на съществуването на механизма на солидарност в рамките на групата Crédit mutuel при определяне на рейтинга на жалбоподателя.

197 Ето защо, предвид сложния характер на определянето на рисковия профил на жалбоподателя, като е достигнала до извода, че загубата на този механизъм на солидарност вследствие излизането от групата Crédit mutuel би могло да има отрицателни последици за външния рейтинг на жалбоподателя, а следователно и за неговите разходи за рефинансиране, ЕЦБ не е допуснала явна грешка в преценката. В това отношение становището, което жалбоподателят изразява относно обхвата на допълнителните разходи за рефинансиране, до които би довело намаляването на неговия рейтинг, не е достатъчно, за да докаже явна грешка в тази преценка.

2) Относно основателността на мотивите, изведени от влиянието на промяната в начина на изчисляване на собствения капитал на жалбоподателя в случай на отделяне от групата Crédit mutuel

198 Жалбоподателят изтъква, че преминаването от усъвършенстван към стандартизиран подход при изчисляването на собствения капитал представлява единствено промяна в инструментариума за измерване, което не съответства на изменение на действителните операционни или кредитни рискове, пред които той е изправен. Макар да признава, че преминаването към стандартизиран подход би довело на практика до механично увеличение на изискванията за собствен капитал CET 1, жалбоподателят твърди, че е в състояние да посрещне това увеличение. Доколкото с

обжалваното решение са му наложени още отсега допълнителни изисквания за собствен капитал, това го лишавало от свободата да ползва част от финансовия си капацитет, което му причинявало сериозни вреди и имало непропорционален характер.

199 В това отношение е уместно да се припомни, че Регламент № 575/2013 предвижда два подхода при изчисляване на минималните капиталови изисквания към кредитните институции: „стандартизиран подход“, регламентиран в членове 111—141 от Регламент № 575/2013, който се изразява в определяне на риска по стандартния начин, и „усъвършенстван подход“ или „вътрешнорейтингов подход“, регламентиран в членове 142—191 от Регламент № 575/2013, който се изразява в използване на вътрешните модели, като на основание член 143 от Регламент № 575/2013 вторият подход изисква разрешение от компетентния орган.

200 Освен това, доколкото жалбоподателят се позовава на непропорционалния характер на превантивното налагане на допълнителен собствен капитал, е уместно да се припомни, че съгласно член 5, параграф 4 ДЕС по силата на принципа на пропорционалност съдържанието и формата на дейност на Съюза не надхвърлят необходимото за постигане на целите на Договорите. Институциите на Съюза прилагат принципа на пропорционалност в съответствие с Протокола относно прилагането на принципите на субсидиарност и на пропорционалност, приложен към ДФЕС.

201 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза, изисква актовете на институциите на Съюза да бъдат годни да осъществят легитимните цели, преследвани от съответната правна уредба, и да не надхвърлят границите на необходимото за осъществяването на тези цели, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (вж. решение от 4 май 2016 г., Philip Morris Brands и др., C-547/14, EU:C:2016:325, т. 165 и цитираната съдебна практика).

202 Уместно е също да се припомни, че преценката за пропорционалност на дадена мярка трябва да бъде съчетана със спазване на евентуално признатата на институциите на Съюза свобода на преценка при нейното приемане (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2006 г., Германия/Парламент и Съвет, C-380/03, EU:C:2006:772, т. 145 и цитираната съдебна практика).

203 В обжалваното решение ЕЦБ развива основно съображения, основаващи се на едновременното наличие на три обстоятелства. Първо, в случай на излизане от групата Crédit mutuel било вероятно жалбоподателят вече да не е в състояние да се ползва от усъвършенствания подход и да се наложи да прилага стандартизирания подход. Второ, прилагането на този подход би наложило намаляване на оценката на собствения му капитал. Трето, от това тя достига до извода, че жалбоподателят би трябвало да се подготви за това положение, като формира подходящи по размер капиталови резерви.

204 Общият съд отбелязва, че жалбоподателят не оспорва основателността на първите две обстоятелства, изложени от ЕЦБ. Освен това по-специално от изпратеното от жалбоподателя до ЕЦБ на 27 март 2015 г. писмо се установява, че самият той е изчислил намаляването на равнището на собствения си капитал CET 1 на 2,8 %, което налагало преминаване от усъвършенствания подход за определяне на капитала към стандартизирания подход.

205 Доколкото, от една страна, по изложените по-горе в точки 184—188 съображения ЕЦБ е имала основание да вземе предвид вероятността от излизане на жалбоподателя от групата Crédit mutuel, и от друга страна, че не е спорно между страните, че такова излизане би наложило намаляване на оценката на равнището на собствен капитал CET 1 на жалбоподателя, след като

налагането на изискване за допълнителен собствен капитал позволява да бъде посрещната една такава вероятност, то не е резултат от очевидна грешка в преценката и няма очевидно непропорционален характер.

206 От гореизложеното следва, че както мотивите за влошаване на рисковия профил на ликвидността на жалбоподателя, така и мотивите за влиянието на промяната в начина на изчисляване на неговия собствен капитал в случай на отделяне от групата Crédit mutuel са достатъчни, за да обосноват в достатъчна степен налагането от страна на ЕЦБ на допълнителен собствен капитал. Ето защо не е необходимо да бъде обсъждана основателността на мотивите на обжалваното решение, отнасящи се до влиянието на отделянето от групата Crédit mutuel върху бизнес модела на жалбоподателя.

207 Следователно втората част от третото основание следва да бъде отхвърлена.

в) По третата част от третото основание, че налагането на допълнителен собствен капитал би представлявало скрита санкция

208 Жалбоподателят изтъква, че равнището на собствен капитал CET 1, което му е наложено с обжалваното решение, представлява скрита санкция, тъй като изглежда, че то има за цел да го „накаже“ за това, че е привлякъл вниманието на ЕЦБ върху положението в групата Crédit mutuel.

209 ЕЦБ отрича нейната преценка за равнището на собствения капитал CET 1 на жалбоподателя да представлява скрита санкция.

210 Следва да се посочи, че с тези доводи жалбоподателят по същество твърди, че обжалваното решение е опорочено от злоупотреба с власт.

211 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика понятието за злоупотреба с власт се отнася до ситуация, при която административен орган е използвал правомощията си за цел, различна от тази, с оглед на която те са му предоставени. Дадено решение е опорочено поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и непротиворечиви индиции е явно, че то е било прието с подобна цел (решения от 13 ноември 1990 г., Fedesa и др., C-331/88, EU:C:1990:391, т. 24 и от 9 октомври 2001 г., Италия/Комисия, C-400/99, EU:C:2001:528, т. 38). Освен това, когато преследва няколко цели, дори наред с валидните мотиви за приемането му да има някой неоснователен мотив, решението не е опорочено от злоупотреба с власт, ако основната му цел не е засегната (решение от 21 декември 1954 г., Италия/Върховен орган, 2/54, EU:C:1954:8, стр. 103 и от 21 септември 2005 г., EDP/Комисия, T-87/05, EU:T:2005:333, т. 87).

212 Що се отнася до целта, за която на ЕЦБ са предоставени правомощията по член 16, параграф 2 от основния регламент, както беше посочено по-горе в точка 168, тя се изразява по-конкретно в необходимостта от преодоляване на положение, при което собственият капитал и ликвидността на дадена кредитна институция не гарантират добро управление и покритие за рисковете, на които е изложена.

213 От една страна, при разглеждането на първите две части от настоящото основание се установява, че ЕЦБ е използвала правомощията си в съответствие с тази цел. От друга страна, жалбоподателят не излага обективни, относими и непротиворечиви индиции по смисъла на съдебната практика, посочена по-горе в точка 211, от които да се установява, че неговото равнище на собствен капитал е било определено по такъв начин, че да го санкционира.

214 Ето защо третата част следва да бъде отхвърлена, а следователно и основанието в неговата цялост, както и настоящата жалба.

IV. По съдебните разноски

215 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като в случая жалбоподателят е загубил делото, той следва да понесе собствените си разноски и разноските на ЕЦБ съгласно направените от нея искания.

216 По смисъла на член 138, параграф 1 от Процедурния правилник институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Ето защо Комисията трябва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Crédit mutuel Arkéa понася собствените си разноски и разноските на Европейската централна банка (ЕЦБ).

3) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Prek Buttigieg Schalin

Berke Costeira

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 декември 2017 година.

Подписи

Table des matières